

[Kyed.]

og forlanger, at Staten skal erstatte dem de 640 000 Kr., som er Forskellen imellem, hvad de oprindeligt havde Krav paa, og hvad Gotha-Banken var gaaet ind paa at betale.

Forholdet var jo dette, at Gotha-Bankens forsikrede ikke henvendte sig til Staten om økonomisk Støtte ej heller om at blive taget under Administration. Tværtimod blev Administrationen gennemført paa Trods af de forsikredes Krav og paa Trods af deres Protest. Det, som man ønskede fra de forsikredes Side, og som man rettidigt havde henledt Myndighedernes Opmærksomhed paa, var, at Forsikringsraadet, som det var dets Pligt, havde ført et mere effektivt Tilsyn med Deponeringsbeløbet i Hovedbanken i Tyskland for de forsikrede heroppe, der havde forsikret i danske Kroner. Tabet kunde muligt have været undgaaet, saafremt de i Lov Nr. 207 af 29. Maj 1922 indførte rationelle Deponeringsregler var blevet gennemført rettidigt, i Stedet for først da Valutasammenbrudet forelaa; og det var Forsikringsraadets Pligt at sørge for Gennemførelsen af disse Deponeringsregler, hvilket Forsikringsraadet ogsaa har erkendt. Imidlertid blev Tabet for Gotha-Bankens forsikrede i høj Grad formindsket derved, at Generalagenturet havde tilbageholdt Præmierne og derved reddet store Beløb for de forsikrede. Det havde tilbageholdt de Præmier, som Gotha-Banken i Tyskland ellers vilde have indbetalt derned til.

Naar man nu kommer med Erstatningskrav til Staten, er Aarsagen den, at Forsikringsraadet mod de forsikredes Protest tog Generalagenturet under Administration, og endelig, hvad jeg i høj Grad vil understrege, at Forsikringsraadet gav Hovedbanken, Gotha-Banken i Tyskland, Saldokvittering paa de forsikredes Vegne for et Beløb af ca. 800 000 Kr. mod at faa udbetalt 160 000 Kr., i Stedet for at følge de forsikredes Krav om at lade være med at give en saadan Saldokvittering. Tværtimod henstillede de forsikrede til Forsikringsraadet, at Forsikringsraadet skulde søge at forhandle med Forsikringsmyndighederne og forsikrede i Svejs om en fælles eller ensartet Optræden overfor Gotha-Banken i Tyskland.

Altsaa, paa Trods af de forsikredes Protest blev Generalagenturet taget under Administration, paa Trods af de forsikredes skriftlige og rettidige Protest gav Forsikringsraadet Gotha-Banken i Tyskland Saldokvittering paa de forsikredes Vegne mod Udbetaling af ca. en Femtedel af de

forsikredes Tilgodehavende, medens de forsikrede i Svejs, der fulgte den Vej, som de forsikrede her i Danmark havde anvist Forsikringsraadet at gaa, fik hele deres Tilgodehavende hos Gotha-Banken i Tyskland udbetalt efter Krigen.

Ved denne Fremgangsmaade fra Forsikringsraadets Side paa Trods af de forsikredes Protest har man paaført de forsikrede dette Tab paa 640 000 Kr., som nu en Del af de forsikrede søger Erstatning for hos Staten. Forsikringsraadet har her efter min Mening handlet egenmægtigt og uden at tage noget Hensyn til dem, paa hvis Vegne det gav Saldokvittering, og derved har Forsikringsraadet paataget sig et økonomisk Ansvar.

Tabes de Erstatningssager, som en Del af de forsikrede har anlagt mod Staten, for hvis Kasse Forsikringsraadet handler, maa den højtærede Handelsminister vende sine Bebrejdelser mod Forsikringsraadet, og først og fremmest mod Forsikringsraadets Formand. Bebrejdelserne kan under ingen Omstændigheder rettes mod de forsikrede, de har sagt til i rette Tid og paa rette Sted og paa lovmæssig Maade, og hverken Forsikringsraadet eller Ministeriet kan saaledes undskylde sig med, at de har handlet i god Tro.

Imidlertid mener jeg ikke, at de Erstatningssager, der nu er anlagt af en Del af de forsikrede, har noget at gøre med samtlige forsikredes Fællestarv i Retning af at faa oprettet et gensidigt Selskab. Jeg beder, den højtærede Minister udtale sig herom, og hvis det er muligt, oplyse, hvorledes man fra juridisk Side opfatter de to Spørgsmaal: Erstatningssager i Forhold til Koncession.

Der er en anden Ting, som Ministeriet muligvis mener er hindrende for at give Koncession i Øjeblikket, og det er Fordelingsgrundlaget for Policerne. I dette Spørgsmaal har Forsikringsraadet haft een Opfattelse og de forsikredes Delegation en anden. Imidlertid bøjede de forsikrede sig for Forsikringsraadets Krav om at følge Forsikringsraadets Grundlag, hvilket var en Betingelse for, at Forsikringsraadet vilde godkende det Ændringsforslag, der blev vedtaget paa de forsikredes Generalforsamling i September 1928.

Nu har imidlertid en Landsretsdom i en Sag, der var anlagt af en Enke efter en forsikret, omstødt Forsikringsraadets Opgørelsesgrundlag og givet de forsikredes Delegation Ret i deres i sin Tid hævdede Opfattelse. Det er mig bekendt, at Sagen af Ministeriet er appelleret til Højesteret, men jeg mener ikke, at denne Sags Udfald kan